

Сідало сонце

Євген Плужник

Сідало сонце. Коливалися трави.
Перерахував кулі, – якраз для всіх!
А хто з них винний, а хто з них правий! –
З-під однакових стріх.

Не схибть куля – не стогнатимуть довго.
Подивилися, – поле! Ромен з трави...
Передній, мабуть, ходив, – так човгав:
Черевики скривив.

Сховалось сонце. Сутеніло помалу.
Час би й росі!
А хтось далеко десь генералу:
– Усі.